

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0860
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0103/A

Verzoekende partij	de nv W-KRACHT vertegenwoordigd door advocaat Jo GOETHALS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8800 Roeselare, Kwadestraat 151B/41
Verwerende partij	DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR van het departement RUIJTE VLAANDEREN, afdeling Antwerpen vertegenwoordigd door advocaat Johan CLAES met woonplaatskeuze op het kantoor te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160
Tussenkommende partijen	1. de heer Luc VAN DIJCK 2. de heer Frans BAES vertegenwoordigd door advocaat Joost BOSQUET met woonplaatskeuze op het kantoor te 2650 Edegem, Mechelsesteenweg 326 3. de heer Jules BREUGELMANS 4. mevrouw Elsa VAN GORP vertegenwoordigd door advocaten Ciska SERVAIS en Philippe VAN WESEMAEL met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Berchem (Antwerpen), Roderveldlaan 3

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 24 oktober 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 16 september 2015.

De verwerende partij heeft de aanvraag van de verzoekende partij voor een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van vier windturbines en een middenspanningscabine stilzwijgend geweigerd.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 2550 Kontich, Varenbroekstraat, afdeling 1, sectie F, nummer 371A en te 2840 Rumst (Reet), Varenbroekstraat en Morenhoevestraat, afdeling 3, sectie C, nummers 154L, 2010C en 222F.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij vragen met een aangetekende brief van 11 december 2015 in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat hen met een beschikking van 22 januari 2016 toe tussen te komen.

2.

De derde tussenkomende partij en de vierde tussenkomende partij vragen met een aangetekende brief van 18 januari 2016 in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat hen met een beschikking van 25 maart 2016 toe tussen te komen.

3.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij enerzijds en de derde tussenkomende en de vierde tussenkomende partij anderzijds dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient een laatste nota in. De eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij enerzijds en de derde tussenkomende partij en de vierde tussenkomende partij anderzijds dienen een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De procespartijen zijn eerst opgeroepen voor de openbare zitting van 25 april 2017, waarop de behandeling van het dossier uitgesteld is naar de openbare zitting van 2 mei 2017.

Advocaat Jo GOETHALS voert het woord voor de verzoekende partij.

Advocaat Leen VANBRABRANT *loco* advocaat Johan CLAES voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Joost BOSQUET voert het woord voor de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij.

Advocaat Philippe VAN WESEMAEL voert het woord voor de derde tussenkomende partij en de vierde tussenkomende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 van het DBRC-decreet, zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016, zijn van toepassing.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 9 februari 2015 bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de bouw van vier windturbines en een middenspanningscabine” ten westen van en parallel aan de E19 Antwerpen-Brussel op de

percelen gelegen te 2550 Kontich, Varenbroekstraat, afdeling 1, sectie F, nummer 371A en te 2840 Rumst (Reet), Varenbroekstraat en Morenhoevestraat, afdeling 3, sectie C, nummers 154L, 2010C en 222F.

De deputatie van de provincieraad van Antwerpen verleent op 15 januari 2015 een milieuvergunning voor het windpark met vier turbines, maar na administratief beroep is de milieuvergunning op 27 juli 2015 geweigerd: tegen die beslissing is op 30 september 2015 bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspreek, een juridictioneel beroep tot vernietiging ervan ingediend.

De percelen liggen, volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Antwerpen', vastgesteld met een koninklijk besluit van 3 oktober 1979, in agrarisch gebied.

De percelen liggen ook in de omgeving van het bij ministerieel besluit van 9 maart 1995 beschermd monument/dorpsgezicht 'Reepkenslei 134: kasteel Tanghof met inbegrip van koetshuis, stallingen en brug' (eigendom van de derde tussenkomende partij en de vierde tussenkomende partij) en van het beschermd monument/landschap 'Kasteel van Laar met aanhorigheden, Rumstsestraat 13-17'.

De percelen liggen nabij de onbevaarbare waterloop van tweede categorie 'Grote Struisbeek'.

Het agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 7 april 2015 gunstig.

Het agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 9 april 2015 voorwaardelijk gunstig.

Het departement Leefmilieu, natuur en energie adviseert op 13 april 2015 gunstig.

Elia wijst op 13 april 2015, omwille van de nabijheid van bovengrondse hoogspanningslijnen, op een aantal specifieke veiligheidsvoorschriften.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, adviseert op 14 april 2015 gunstig.

Het agentschap Onroerend Erfgoed adviseert op 6 mei 2015 voorwaardelijk gunstig met betrekking tot het aspect archeologie en als volgt ongunstig met betrekking tot het aspect landschap:

“...

De aangevraagde werken hebben een negatieve impact op de erfgoedwaarden van het nabijgelegen monumenten/beschermde dorpsgezicht en landschap omdat de verschillende windmolens zich bevinden op relatief kleine afstanden tov het beschermd erfgoed, nl 300-700m.

Gelet op de hoogte van de constructies zullen alle 4 de windmolens dus zichtbaar zijn vanuit de 2 kasteeldomeinen en zelfs vanuit de kastelen zelf.

De meest negatieve impact wordt veroorzaakt door de molens 2 en 4.

Windmolen 2 staat pal in het verlengde van de toegangsdreef van kasteel Tanghof waardoor de vista op het kasteel verstoord wordt door de windmolen die boven het kasteel uittorent.

Ook bij het kasteel Van Laar wordt een gelijkaardige vista verstoord. De toegangsdreef aan de oostzijde van het kasteel ligt immers pal in het verlengde van molen 4. Waardoor ook vanuit het kasteel deze windmolen een sterk storend element wordt.

De aanvrager stelt in de lokalisatienota dat de windmolens niet voor een significant hogere impact op de omgeving zorgen aangezien de bebouwing in de omgeving reeds voor een versnippering zorgt en bovendien door de aanwezigheid van de E19. Onroerend Erfgoed kan deze conclusie niet onderschrijven.

De bebouwing en de E19 hebben visueel immers een kleinere impact op de esthetische waarde van deze kasteeldomeinen dan de windmolens die door hun hoogte en nabijheid van overal zichtbaar zullen zijn.

...

Tijdens het door de gemeente Rumst van 20 april tot en met 19 mei 2015 georganiseerd openbaar onderzoek worden 207 bezwaarschriften ingediend.

De GECORO van Rumst adviseert op 27 mei 2015 gunstig.

De provinciale dienst integraal waterbeleid adviseert op 3 juni 2015 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Rumst adviseert op 29 juni 2015 gunstig.

Tijdens het door de gemeente Kontich van 27 april tot en met 26 mei 2015 georganiseerd openbaar onderzoek worden 81 bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kontich adviseert op 29 juni 2015 voorwaardelijk gunstig.

De verwerende partij stelt op 16 september 2015 vast dat de beslissingstermijn verstreken is en dat de aanvraag derhalve stilzwijgend geweigerd is.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Enig Middel

Standpunt van de partijen

In haar enig middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het consistentiebeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.

De verzoekende partij wijst op de gunstige adviezen, zowel in de stedenbouwkundige vergunningsprocedure, als in de milieuvergunningsprocedure.

Omwille van het ontbreken van een negatief advies, schendt de stilzwijgende weigeringsbeslissing, volgens de verzoekende partij, de materiële motiveringsplicht.

Volgens de verzoekende partij schendt de verwerende partij met de bestreden beslissing ook de formele motiveringswet: gebrek aan tijd (om een beslissing te nemen) is immers geen draagkrachtig motief en volgens de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, is een stilzwijgende (weigerings)beslissing onwettig omwille van het ontbreken van een formele motivering (R.v.St., nr. 223.860, 13 juni 2013).

De verzoekende partij stelt ook dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat zij *‘op ongelijke wijze wordt behandeld in vergelijking met andere aanvragen die wel correct werden beoordeeld’*.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de stilzwijgende weigeringsbeslissing geen bestuurshandeling is, zoals bedoeld in artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat het middel dan ook ongegrond is, voor zover het betrekking heeft op de schending van de artikelen 2 en 3 van die wet.

De verzoekende partij stelt, volgens de verwerende partij, ook verkeerdelijk dat er alleen gunstige adviezen zijn, terwijl het advies van Onroerend Erfgoed niet onverkort gunstig is en uit de bespreking van de bezwaren door de gemeente Kontich ook blijkt dat de nabijgelegen biologisch waardevolle gebieden en habitats totaal onbesproken blijven in de lokalisatienota.

Er is, volgens de verwerende partij, dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij beklemtoont tenslotte dat de stilzwijgende weigeringsbeslissing rechtstreeks voortvloeit uit artikel 4.7.26, §4, 3°-4° VCRO, zodat, volgens haar, ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet van toepassing zijn: het louter verloop van de termijn leidt tot de weigeringsbeslissing.

Bovendien vereist de rechtszekerheid dat er binnen een vooraf gekende termijn een beslissing over een aanvraag bekendgemaakt wordt, en kan een stilzwijgende weigeringsbeslissing niet de belangen van derden schaden.

3.

De eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij voegen hier aan toe dat het middel onontvankelijk is, voor zover het betrekking heeft op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel: de verzoekende partij vermeldt niet hoe dat beginsel geschonden is.

Voor het overige heeft een stilzwijgende beslissing, volgens de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij, per definitie geen motieven, die de wettigheid en de redelijkheid van de beslissing verantwoorden: de loutere vaststelling in de bestreden beslissing van het verstrijken van de vervaltermijn om te beslissen, volstaat voor de motivering ervan.

Anders dan de verzoekende partij aanvoert, stellen de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij ook dat de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag niet onverdeeld gunstig was: op het ogenblik van de bestreden stilzwijgende weigeringsbeslissing had de bevoegde minister de aanvraag van een milieuvergunning zelfs al geweigerd op basis van de ruimtelijke beoordeling van 3 van 4 aangevraagde windturbines.

Het is, volgens de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij, derhalve consistent, en in overeenstemming met het continuïteitsbeginsel, dat de stedenbouwkundige vergunning voor de aanvraag stilzwijgend geweigerd is, en omdat de verzoekende partij, omwille van de samenhang met de geweigerde milieuvergunning, de stedenbouwkundige beoordeling kent, is er, volgens de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij, ook geen ongelijke behandeling ten opzichte van een derde, die wel een expliciete weigeringsbeslissing ontvangt.

4.

De derde tussenkomende partij en de vierde tussenkomende partij beklemtonen nog dat de op 27 juli 2015 geweigerde milieuvergunning op basis van de in artikel 5, §1 van het milieuvergunningsdecreet bepaalde 'koppelingsregeling' het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning onmogelijk maakt.

Het bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, hangend jurisdictioneel beroep tegen de geweigerde milieuvergunning doet daar, volgens hen, geen afbreuk aan: de 'in laatste administratieve aanleg' geweigerde beslissing is namelijk die van de bevoegde minister.

De stilzwijgende weigering is volgens hen gerechtvaardigd en er is geen schending van het materiële motiveringsbeginsel, noch van de formele motiveringswet, het gelijkheidsbeginsel, het consistentie- en het rechtszekerheidsbeginsel.

5.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat het standpunt van de verwerende partij gesteund is op rechtspraak van de Raad met betrekking tot de schending van de formele motiveringswet, niettegenstaande het standpunt van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, dat de bestreden beslissing een motivering moet bevatten (arrest nr. 129.417 van 18 maart 2004).

In ieder geval aanvaardt de Raad, volgens de verzoekende partij, ook de schending van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel, wanneer er geen eenduidige adviezen zijn (arrest nr. A/2015/0270 van 28 april 2015).

De verzoekende partij volhardt, omwille van de gunstige adviezen, ook in het middelonderdeel met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel, en benadrukt dat de motivering van een

milieuvergunningsbeslissing niet kan gelden als motivering van een beslissing over een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, waar de ruimtelijke toets ook had moeten gebeuren.

6.

Met haar laatste nota stelt de verwerende partij nog dat de door de verzoekende partij geciteerde rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, niet dienstig is, omdat die betrekking heeft op een stilzwijgende vergunning en niet op een stilzwijgende weigeringsbeslissing.

Anders dan gesteld in de wederantwoordnota van de verzoekende partij, stelt de verwerende partij dat de rechtspraak van de Raad ook niet mutatis mutandis toegepast worden, omdat alle adviezen ongunstig zijn, en zeker nu ook de milieuvergunning geweigerd is.

7.

Met hun laatste schriftelijke uiteenzetting bevestigen de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij dat het beroep onontvankelijk is, voor zover het middel betrekking heeft op het rechtszekerheidsbeginsel.

Verder is de geweigerde milieuvergunning, volgens hen, maar één van de overduidelijk negatieve elementen die gelden als motivering van de bestreden stilzwijgende weigeringsbeslissing: er is, volgens hen, ook nog de onverenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften en met een goede ruimtelijke ordening, zoals, volgens hen, blijkt uit de in de geweigerde milieuvergunning vermelde beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag.

8.

De derde tussenkomende partij en de vierde tussenkomende partij herhalen met hun laatste schriftelijke uiteenzetting hun eerdere argumenten.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt met betrekking tot de door haar vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel alleen dat het geschonden is nu zij *'op ongelijke wijze wordt behandeld in vergelijking met andere aanvragen die wel correct werden beoordeeld'*.

Het is echter volledig onduidelijk wat zij hiermee concreet bedoelt, al begrijpen de eerste tussenkomende partij en de tweede tussenkomende partij het blijkbaar in verhouding tot een derde, die een expliciete weigeringsbeslissing ontvangt.

Het beroepsverzoekschrift vermeldt evenmin hoe het consistentie- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zijn.

Pas uit de wederantwoordnota blijkt dat de verzoekende partij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel inroept omwille van de uitsluitend gunstige adviezen: dat is echter niet alleen te laat (het had al duidelijk moeten blijken uit het beroepsverzoekschrift), maar het is ook niet correct, omdat er ook ongunstige adviezen zijn over de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

De Raad oordeelt dan ook dat het enig middel, met betrekking tot die onderdelen, verworpen wordt.

2.

Voor zover het enig middel betrekking heeft op de schending van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, is het eveneens ongegrond.

Stilzwijgende beslissingen, zoals een stilzwijgende weigering krachtens artikel 4.7.26, §4, 4° VCRO, vallen niet onder deze wet, omdat er, omwille van hun aard, een akte ontbreekt, waarin, conform artikel 3 Motiveringswet, motieven kunnen vermeld worden.

3.

Voor zover het enig middel betrekking heeft op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het materiële motiveringsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is het wel gegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals de verwerende partij, haar beslissing zorgvuldig moet voorbereiden, en derhalve moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten, die met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld zijn.

Het beginsel verplicht er onder meer toe zorgvuldig te handelen bij de voorbereiding van de bestreden beslissing, en er voor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier degelijk onderzocht en afgewogen worden, zodat er met kennis van zaken kan beslist worden.

Krachtens het materiële motiveringsbeginsel moet elke administratieve beslissing steunen op rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag, die kunnen blijken, ofwel uit de beslissing zelf, ofwel uit het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht is, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van toepassing op een stilzwijgende weigeringsbeslissing, zoals de bestreden beslissing.

Dit beginsel vereist dat er voor een stilzwijgende beslissing in feite en in rechte wettige motieven zijn, die afdoende zijn, dit betekent evenredig en draagkrachtig, en die kunnen blijken uit het administratief dossier.

De wettigheidscontrole van de Raad met betrekking tot de materiële motivering is een marginale toetsing, beperkt tot het kennelijk onredelijk, of onzorgvuldig, karakter van de motivering.

Krachtens artikel 4.7.26, §4, 3°-4° VCRO vloeit de bestreden stilzwijgende weigeringsbeslissing automatisch voort uit het verstrijken van de vervalt termijn om te beslissen, zodat er geen beoordeling meer is van de aanvraag.

De verleende adviezen zijn deels gunstig en deels ongunstig, zodat zij, samen beschouwd, de motieven van de stilzwijgende weigering onvoldoende verduidelijken.

Dit volstaat om te oordelen dat de stilzwijgende weigering kennelijk onzorgvuldig gemotiveerd is.

4.

Door de vernietiging van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij een nieuwe termijn om te beslissen over de aanvraag.

Dat de milieuvergunning op 27 juli 2015 in laatste administratieve aanleg definitief geweigerd is, doet daar niets aan af.

Ook al heeft het jurisdictioneel beroep bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, tegen die weigering van de milieuvergunning geen invloed op het definitief karakter van de weigering van de milieuvergunning, de koppelingsregeling, zoals bepaald in artikel 5, §1 van het milieuvergunningsdecreet (en artikel 4.5.1, §§ 1 en 2 VCRO) betekent niet dat het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning onmogelijk is van zodra een milieuvergunning definitief geweigerd is.

Artikel 4.5.1, §§1 en 2 VCRO bepaalt immers:

“Een stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning vereist is, wordt voor de toepassing van artikel 5, §2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning beschouwd als:

“1° definitief verleend: vanaf de datum waarop van de stedenbouwkundige vergunning gebruik kan worden gemaakt overeenkomstig artikel 4.7.19, §3, artikel 4.7.23, §5, dan wel artikel 4.7.26, §4, tweede lid;

2° definitief geweigerd: vanaf de datum waarop in laatste administratieve aanleg beslist werd om de stedenbouwkundige vergunning niet af te leveren (...).

Wordt de milieuvergunning evenwel definitief geweigerd in de zin van artikel 5, §1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dan vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt door de instantie die de milieuvergunning heeft geweigerd onverwijld meegedeeld aan de aanvrager en de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend.”

Artikel van 5 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt:

“§1. De stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning nodig is of die onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief werd verleend of de melding niet is gedaan. Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening meldingsplichtige handelingen, wordt de uitvoerbaarheid van de stedenbouwkundige melding opgeschort.(...)

*Als de milieuvergunning definitief wordt geweigerd, vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege. Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening meldingsplichtige handelingen’, kunnen deze handelingen niet worden uitgevoerd.
(...)*

De milieuvergunning wordt beschouwd als definitief geweigerd nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23, § 3, verstreken is, of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is geweigerd als een dergelijk administratief beroep werd ingesteld.

Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt onverwijld meegedeeld aan de aanvrager en de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt bekendgemaakt aan het publiek. De Vlaamse Regering stelt hiervoor nadere regels vast.

§2 (...) Als de stedenbouwkundige vergunning definitief wordt geweigerd, vervalt de milieuvergunning of het recht op exploitatie ten gevolge van de melding voor de meldingsplichtige inrichtingen van rechtswege.

Het verval van de milieuvergunning of van het recht op exploitatie tengevolge van een melding wordt onverwijld meegedeeld aan de aanvrager of de meldingsplichtige en de overheid die de milieuvergunning heeft verleend of akte heeft genomen van de melding. Het verval van de milieuvergunning wordt bekendgemaakt aan het publiek. De Vlaamse Regering stelt hiervoor nadere regels vast.

De stedenbouwkundige vergunning wordt beschouwd als definitief geweigerd vanaf de datum waarop in laatste administratieve aanleg beslist werd om de stedenbouwkundige vergunning niet af te leveren.”

De VCRO en het Milieuvergunningsdecreet zijn twee afzonderlijke vormen van regelgeving, met elk hun eigen finaliteit.

De geciteerde koppingsregeling tussen de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning impliceert wel (1) dat de uitvoering van de ene vergunning geschorst (en dus niet uitvoerbaar) is, zolang de andere vergunning niet definitief verleend is en (2) van zodra één van beide vergunningen in laatste administratieve aanleg geweigerd is, vervalt van rechtswege ook de andere, verleende vergunning.

De koppeling, zoals bepaald in artikel 4.5.1 VCRO en artikel 5 Milieuvergunningsdecreet, heeft niet tot gevolg dat de vergunningverlenende overheid een vergunning automatisch moet weigeren omdat de andere vergunning (nog) niet is verleend.

In dit dossier is er nog geen enkele vergunning verleend, zodat er ook geen verval van rechtswege is van een vergunning.

Voor zover er geen legaliteits- en/of opportuniteitsbelemmeringen zijn, blijft het dus nog steeds mogelijk een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Het enig middel is dan ook gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heren Luc VAN DIJCK en Frans BAES is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Jules BREUGELMANS en mevrouw Elsa VAN GORP is ontvankelijk.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 16 september 2015, waarbij aan de verzoekende partij stilzwijgend een stedenbouwkundige vergunning geweigerd wordt voor de bouw van vier windturbines en een middenspanningscabine op de percelen gelegen te 2550 Kontich, Varenbroekstraat, afdeling 1, sectie F, nummer 371A en te 2840 Rumst (Reet), Varenbroekstraat en Morenhoevestraat, afdeling 3, sectie C, nummers 154L, 2010C en 222F.
4. De Raad beveelt de verwerende partij binnen vier maanden vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag van de verzoekende partij.
5. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.
6. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro per tussenkomende partij, ten laste van elk van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 mei 2017 door de vijfde kamer.

De toegevoegd griffier,

De waarnemend voorzitter van de vijfde kamer,

Chana GIELEN

Eddy STORMS